

Un nou curs. Una nova època

Amb aquest primer número corresponent al mes d'octubre, la Revista del Centre de Lectura de Reus inicia una nova època: la sisena. És aquest un nou repte per a l'entitat que, en la línia de millora constant dels serveis que ofereix als seus socis, vol, a través de la Revista, potenciar encara més les informacions referents a l'activitat generada des de la casa i, alhora, fer-se ressò de l'actualitat cultural del nostre entorn.

Un projecte d'aquestes característiques no seria possible sense la col·laboració del conjunt de socis, des dels que treballen activament en l'organització d'actes a l'entitat fins als que fan de la seva aportació un petit mecenatge a la cultura. El consell assessor de la Revista, el consell de redacció, els col·laboradors habituals i els esporàdics, i, en definitiva, la llarga llista de persones que, amb la seva tasca i el seu suport, permeten que el calendari d'activitats previstes per al mes sigui ple de propostes interessants, són els veritables protagonistes d'aquest esforç. Un esforç amb el qual esperem que la nostra publicació esdevingui cada dia més oberta i més plural.

Però aquesta no és, ni de bon tros, l'única novetat que el Centre de Lectura ha preparat per al curs que comença. A més d'enllestir diferents obres de millora de l'espai i de les infraestructures, entre les quals hi ha la

instal·lació de l'ascensor gràcies a una subvenció de l'ICASS, diverses iniciatives es posen en marxa aquests dies: l'inici de les activitats de les diferents escoles, les audicions comentades de la Fonoteca, els treballs de recuperació del patrimoni cinematogràfic que du a terme la Videoteca dins el conveni de col·laboració signat recentment amb la Universitat de Barcelona, les novetats bibliogràfiques de la Biblioteca, l'inici de les projeccions del Cine-club, una nova programació d'exposicions, les activitats preparades per les diferents seccions i un llarg etcètera fan que aquest curs sigui, com cada any, un nou repte de superació.

En un context de crisi general com el que ens envolta, el Centre de Lectura ha volgut fer, doncs, del treball i de la il·lusió per la feina un revulsiu contra el desencís. Un esforç més de dinamització cultural que, a través de la campanya de captació de nous socis que es prepara per a aquesta tardor i de la qual us informarem ben aviat, vol fer arribar cada cop a un major nombre de gent. Per fer de l'entitat un lloc de trobada i un punt de partida per a iniciatives culturals de tota mena.

r

9
editorial

cartes dels lectors

Els catalans i l'occitanisme. En referència a l'article ¿Es pot estar segur de quina cosa és un coll?, de Ramon Amigó. RCLR 54, juny de 1993.

El Sr. Amigó ens parla del sentit més estès del significat de coll, o abaixament entre dues muntanyes apte per travessar una serralada. Però també ens parla com en altres llocs del nostre país el significat de coll és equiva-

lent al de muntanyeta. També veig que aquest significat de muntanyeta es troba a les terres del dialecte tortosí, o sia del català occidental. Al coll de Balaguer, que és la frontera dels dos dialectes, ell hi detecta els dos significats conjuntament.

El per què dels dos significats sembla derivar de la mateixa interpretació en català de dues paraules de la llengua occitana de diferent significat: còl, o col de montagne, en francès, i còla, en francès colline, de la qual deriva colet o petita muntanya. Així, la majoria dels catalans

descendents d'occitans, i per tant de mentalitat occitana, o bé fan servir còl (en català coll) o bé còla o colet (també coll o collet en català).

Quan els occitans acabin aquests diccionaris especialitzats en dialectes llenguadocians i gascons que estan fent a marxes forçades, sabrem si, com sembla, el significat de muntanyeta és gascó i el de depressió, llenguadocià.

Part d'aquesta informació l'hem tret del diccionari Occitan-français de Louis Alibert, i esperem haver aclarit aquestes idees al Sr. Amigó. També penso que si

aquest significat de coll per muntanyeta és viu en llocs del nostre país, potser caldria que aquesta acepció fos inclosa al Fabra, que ara no la du, i més quan en sabem l'etimologia.

Penso que a les escoles de Catalunya, en lloc de començar l'estudi de les llengües castellana, francesa o anglesa, ens seria més útil estudiar primer la llengua occitana, i així comprendriem millor els orígens de la nostra llengua catalana.

Nota editorial:

Preguem als nostres lectors que els textos adreçats a aquesta secció siguin tan breus com sigui possible. En tot cas, la redacció es reserva el dret d'extractar-los.

JORDI PÀMIES FELIP